

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně, společnosti **CREA STAV, s.r.o.**, se sídlem Slovenská republika, Banská Bystrica, Námestie SNP 16, zast. Mgr. Jiřím Šlencem, advokátem v Hradci Králové, Velké náměstí 148, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem v Praze 4, Budějovická 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2002, č.j. 33529-8/2012-900000-302, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 1 475 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 24. 7. 2002, č.j. 6428/2012-060100-23, o propadnutí minerálních olejů.

Žalobkyně s odkazem na ust. § 116 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb. daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále je „daňový řád“) uvedla, že napadené rozhodnutí je vadné a jako takové odporuje zákonu. Z obsahu odstavců druhého a třetího na straně 1 a 2 totiž jednoznačně vyplývá, že žalovaný nerozhodl ve vlastní kompetenci a vlastním jménem, ale pouze upravil chybnou formulaci výroku rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové, když v upraveném napadeném rozhodnutí nerozhodl svým jménem, ale rozhodl v postavení Celního ředitelství Hradec Králové jako prvostupňového správního orgánu. Naznačený postup považuje žalobkyně za protiprávní a nezákonný.

Dále žalobkyně tvrdila, že rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť nemá oporu v žádném z ustanovení zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“) . Propadnutí minerálních olejů, jak již žalobkyně konstatovala, žalovaný rozhodl jménem orgánu prvostupňového, avšak pro rozhodnutí zformuloval zcela jiný důvod, když uvedl, že minerální olej by měl být na daňovém území České republiky nebo přes toto území dopravován s dokladem podle ust. § 5 zákona o spotřebních daních. Žalobkyně uvedla, že ust. § 5 obsahuje celkem 8 odstavců. Konstatovala, že zadržené zboží nebylo uvedeno do volného oběhu, což je předpokladem pro vybavení zboží příslušnými doklady. Žalovaný se ve svém rozhodnutí odvolává pouze obecně na ust. § 5, nespecifikuje však, kterým dokladem uvedeným v odst. 2 až 8 uvedeného ustanovení mělo být zboží vybaveno. Z toho žalobkyně dovodila, že ani pro rozhodnutí žalovaného o propadnutí minerálního oleje nebyly splněny zákonné podmínky. Dále konstatovala, že se žalovaný jako odvolací správní orgán dopouští na straně 7 svého rozhodnutí značné nepřesnosti v interpretaci obsahu odvolání podaného žalobkyní proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný zde konstatuje, že k propadnutí dopravního prostředku nedošlo a lze se domnívat, že žalobkyně měla na mysli propadnutí vybraných výrobků. K tomu žalobkyně odkázala na druhý odstavec na straně 2 svého odvolání ze dne 20. 8. 2012, kde je konstatováno, že správce daně vydal dopravci zajištěný dopravní prostředek, z čehož lze dovodit, že nebyla splněna zákonná podmínka k propadnutí dopravního prostředku státu není však jasné, z čeho žalovaný čerpal informaci o propadnutí dopravního prostředku státu. V žalobě dále žalobkyně odkázala na stranu 8 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2010, č.j. 1 Afs 12/2009. Uvedla k tomu, že se má jednat o rozsudek č.j. 1 Afs 12/2010 a nikoliv z roku 2009, a dále, že tento rozsudek je pro danou věc nepoužitelný.

Dále žalobkyně upozornila, že stejně jako v odvolání ze dne 20. 8. 2012 konstatuje, že Celní ředitelství Hradec Králové zajištěný olej smarowy slilo do hromadné nádrže a není schopno tento druh zboží vydat. Proto bylo rozhodnuto o propadnutí minerálního oleje státu a v rámci obou rozhodnutí jsou hledány důvody pro takový postup. Zdůraznila, že v obou případech nemají důvody pro takový postup oporu v zákoně. Vyslovila přesvědčení, že žalovaný nezákonně zasáhl do

jejich práv, a to zejména majetkových. Žalovaný totiž není schopen pro své rozhodnutí najít faktické zákonné důvody opřené o konkrétní ustanovení zákona o spotřebních daních.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že vybrané výrobky byly zajištěny pro důvody uvedené v ust. § 42 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona o spotřebních daních, neboť byly dopravovány bez dokladu uvedeného v ust. § 6, 27 a 27c, 30, 51, 100 nebo 100a dané právní úpravy a dále byly dopravovány bez dokladu uvedeného v ust. § 5 téhož zákona. Zároveň vzniklo při kontrole podezření, že předložené doklady by mohly obsahovat nesprávné nebo nepravdivé údaje, jelikož převážené zboží vykazovalo znaky motorové nafty. V následně vydaném rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků se objevovaly i nové důvody pro zajištění minerálního oleje, a to že přepravní trasa z Polska přes Chlumec nad Cidlinou do Maďarska je nelogická a neekonomická, a proto je nepravděpodobné, že minerální olej by byl skutečně určen pro dodání do Maďarska. Nově se také v rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků přidal důvod pro zajištění podle ust. § 42 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních a to skutečnost, že žalobkyně sídlí na adrese v Banské Bystrici, Námestie SNP 16, zatímco v přepravních dokladech je uvedena adresa Námestie SNP 3.

Žalovaný dále konstatoval, že prvoinstanční rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelné, neboť ve výroku chybí hmotněprávní ustanovení zákona o spotřebních daních, které by odůvodňovalo propadnutí vybraných výrobků. Dále se žalovaný neztotožnil se závěrem celního ředitelství, dle něhož došlo k propadnutí vybraných výrobků v souladu s ust. § 42 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních, neboť místo dodání je na předložených dokumentech nepravdivé. Žalovaný uvedl, že celní ředitelství zajistilo vybrané výrobky pro důvody předpokládané v ust. § 42 odst. 1 písm. a), b), c) této právní úpravy, přičemž primárním důvodem zajištění vybraných výrobků byla skutečnost, že minerální olej vykazoval znaky motorové nafty, tudíž vzniklo podezření, že doprava je uskutečňována bez dokladů požadovaných zákonem o spotřebních daních a že údaj na dokladu, pokud jde o název a kombinovanou nomenklaturu, je nepravdivý. V průběhu dalšího řízení vyšly najevo nové skutečnosti, na základě kterých došlo celní ředitelství k závěru, že údaj o místě dodání je na dokladech nepravdivý, a proto rozhodlo o propadnutí vybraných výrobků. Na základě výsledků laboratorního zkoumání odebraných vzorků lze dle žalovaného konstatovat, že se skutečně jednalo o minerální olej „olej smarowy“ KN 27101999, jak ostatně bylo uvedeno v předložených dokladech. V tomto směru, jak žalovaný zdůraznil, je údaj na dokladu pravdivý. Celní ředitelství se však ve svém rozhodnutí již nezabývalo skutečností, že tento minerální olej je dopravován bez dokladu uvedeného v § 5 zákona o spotřebních daních. Důvody uváděné celním ředitelstvím jako důvody pro propadnutí výrobků tak dle žalovaného neobstály. Žalovaný konstatoval, že výpis z mýtného systému je jistou indicií, že doprava minerálních olejů v případech před zajištěním minerálního oleje dne 9. 1. 2012

nepokračovala dále do Maďarska, přesto však nelze tvrdit, že není jiná možnost, než že minerální oleje byly a měly být dodány do jiného místa dodání, než je uvedeno na dokladech. Pouhá možnost takové situace nezakládá dle žalovaného pravděpodobnost a nelze ji v žádném případě považovat za důkaz, že tomu tak skutečně bylo a mělo být. Celní ředitelství toto své tvrzení nijak neprokázalo, a tudíž jeho důvod pro propadnutí vybraných výrobků s odkazem na ust. § 42 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních nemůže obstát.

Žalovaný konstatoval, že navzdory tomu, že se neztotožňuje se závěry celního ředitelství, existuje za dané situace důvod pro propadnutí vybraných výrobků, neboť byly dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5 zákona o spotřebních daních. Proto žalovaný výrok prvoinstančního rozhodnutí změnil v souladu s ust. § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu. K tomu konstatoval, že minerální olej KN 27101999 je předmětem daně podle ust. § 45 odst. 3 písm. d) zákona o spotřebních daních a to vždy bez ohledu na účel použití. Povinnost daň přiznat a zaplatit vzniká pouze tehdy, je-li tento minerální olej určen k použití, nabízen k prodeji nebo používán pro pohon motorů, pro výrobu tepla nebo pro výrobu směsí. To však neznamená, že by minerální olej nemusel být na území České republiky dopravován s příslušnými doklady. Podle ust. § 5 zákona o spotřebních daních se na daňovém území prokazuje zdanění vybraných výrobků daňovým dokladem, dokladem o prodeji či dokladem o dopravě. Minerální olej měl být podle řidiče dopravního prostředku i podle žalobkyně dopravován z jednoho členského státu EU do jiného členského státu, přičemž obecně platí, že vybrané výrobky uvedené do volného oběhu v jiném členském státě a dopravované na daňové území České republiky, nebo přes toto území, lze pro účely podnikání dopravovat pouze se zjednodušeným dokladem dle ust. § 30 zákona o spotřebních daních. Dle nařízení Komise EU č.3649/92 může být jako zjednodušený průvodní doklad použita i obchodní dokumentace, například faktury, dodací listy atd., pokud obsahují stejné údaje, jako vzor zjednodušeného průvodního dokladu uvedeného v příloze zmíněného nařízení. V případě minerálních olejů nastává ovšem jiný případ. Dle Směrnice Rady 2003/96/ES na tyto a minerální oleje nedopadají povinnosti stanovené Směrnicí Rady 2008/118/ES. To znamená, že nelze očekávat, že by uvedené minerální oleje byly na daňovém území České republiky nebo přes toto území dopravovány se zjednodušeným průvodním dokladem. Minerální olej KN 27101999 by měl být na daňovém území České republiky nebo přes toto území dopravován s dokladem podle ust. § 5 zákona o spotřebních daních. Žádný takový doklad však v rámci kontroly předložen nebyl. Na dokladech, které předložil řidič dopravního prostředku, nebyla uvedena výše spotřební daně celkem, doklady tedy neobsahovaly předepsané náležitosti. Na dokladech nebyl ani deklarován účel použití, z něhož by vyplývalo jiné určení než pro pohon motorů, výrobu tepla nebo výrobu směsí uvedených ust. § 45 odst. 2 zákona o spotřebních daních.

K námitce žalobkyně, že v prvoinstančním rozhodnutí se nikde neobjevují výsledky rozborů vzorků, žalovaný uvedl, že tento nedostatek byl zhojen, když žalobkyně byla prokazatelně s výsledky laboratorního zkoumání seznámena dne 11. 10. 2012. Konstatoval dále, že zajištění vybraných výrobků slouží jako předběžné opatření, proto postačí pouze jistá míra pravděpodobnosti, že údaje na dokladech jsou nepravdivé. Není přitom rozhodující, zda řidič dopravního prostředku o nepravdivosti údajů ví, či nikoliv. Žalovaný dále vyslovil souhlas s námitkou žalobkyně, že jí nevznikla žádná registrační a ohlašovací povinnost.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že na straně 1 napadeného rozhodnutí jsou ve výrokové části uvedeny právní předpisy, na základě kterých přísluší žalovanému rozhodnout jakožto odvolacímu orgánu. Změnou výroku opravil žalovaný chybnou formulaci celního ředitelství, neboť spisový materiál prvoinstančního orgánu obsahoval dostatek podkladů pro to, aby žalovaný mohl takové rozhodnutí vydat. Žalovaný před vydáním rozhodnutí seznámil žalobkyni ve smyslu ust. § 115 odst. 2 daňového řádu se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, a to přípisem ze dne 11. 10. 2002, a vyzval ji k vyjádření a případnému navržení dalších důkazních prostředků. Upozornil rovněž, že odvolací orgán nemá možnost odvoláním napadené rozhodnutí nebo jeho část zrušit a věc vrátit k novému projednání. Z toho důvodu je odvolací orgán v souladu s ust. § 115 daňového řádu nadán možností provádění dokazování a k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo odstranění vad řízení. Odkázal přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku vedeném pod sp.zn. 8 Afs 76/2007. Dále žalovaný k námitce, dle níž zadržené zboží nebylo uvedeno do volného oběhu, konstatoval, že tato námitka nebyla vznesena v odvolacím řízení. Nicméně uvedl, že ani tato námitka nemůže způsobit nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Obecně lze totiž nakládat s vybranými výrobky pouze v režimu volného daňového oběhu nebo v režimu podmíněného osvobození od daně. S ohledem na ust. § 59 odst. 1 zákona o spotřebních daních, které vylučuje použití režimu podmíněného osvobození od daně u výše uvedeného minerálního oleje, je tedy zřejmé, že tento olej byl ve volném daňovém oběhu, a tudíž bylo povinností žalobkyně předložit doklad uvedený v ust. § 5 zákona o spotřebních daních. Konkrétní volba typu dokladů byla plně v její dispozici. Dále žalovaný uvedl, že dle ust. § 42c zákona o spotřebních daních se může rozhodnout o uvolnění dopravního prostředku, je-li hodnota dopravního prostředku ve zjevném nepoměru k výši daně, která měla být vyměřena z vybraných výrobků. Z uvedeného považoval žalovaný za zřejmé, že v tomto případě jsou celní orgány povinny testovat možnou vzniklou daňovou povinnost ve vztahu k hodnotě dopravního prostředku. V konkrétním případě by tedy byla hodnota zcela nevyvážená. Naproti tomu je naprosto jiná situace u minerálních olejů. Zde představuje propadnutí sankci za zákonem předvídatelných okolností, tedy i pro případ, že s nimi nebylo zacházeno podle ust. § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, tedy nebyly dopravovány s příslušnými doklady. Na závěr žalovaný

uvedl, že minerální olej je věcí druhově určenou, tudíž by k jejímu vydání postačilo jakékoliv vydání minerálního oleje stejného sazebního zařazení.

Při nařízeném jednání zástupce žalobkyně zdůraznil, že rozhodnutí postrádalo výrok o propadnutí věci a podle jeho názoru jej nelze za rozhodnutí ve věci považovat. Rozhodnutí postrádalo také konkrétní údaj o tom, jakými doklady mělo být převážené zboží opatřeno. Žalobkyně tak nemohla v odvolání řádně využít svého práva, neboť nevěděla, proti čemu by měla brojit. Dále zástupce žalobkyně namítal, že zboží, které bylo dopravci odebráno, nebylo určeno pro uvedení do volného oběhu. Podle názoru žalobkyně nepodléhal přepravovaný minerální olej s označením KN 27101999 v okamžiku, kdy byl zabaven, žádné dani. Dále pak zdůraznil, že chyby, kterých se dopustil správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí, vedly k tomu, že žalobkyně byla omezena v možnosti podat běžný opravný prostředek proti vydanému rozhodnutí. Pověřená pracovnice žalovaného ve shodě s obsahem vyjádření ze dne 27.4.2013 zdůraznila, co bylo důvodem zkoumání charakteru převážených olejů s tím, že bylo potvrzeno, že se jedná o minerální oleje tak, jak byly zařazeny a přesně identifikovány. Dále uvedla, že žalovaný na rozdíl od žalobkyně je přesvědčen, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými předpisy a odkázala na odlišnosti v postupu daňového řádu případně správního řádu. Podrobně se zabývala i zákonnými předpoklady pro prováděcí doklady, které mají být součástí převáženého zboží s tím, že v posuzovaném případě bylo povinností žalobkyně, aby zboží doklady opatřila a bylo na ní, jaký charakter dokladů zvolí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že Celní ředitelství provedlo kontrolu dopravního prostředku – nákladního automobilu Renault s cisternovým návěsem, z níž vyplynulo, že vybrané výrobky – minerální olej KN 27101999 v celkovém množství 25.203 kg je dopravován bez dokladu uvedeného v ust. § 5 zákona o spotřebních daních. Fyzickou kontrolou pak bylo dále zjištěno, že by doklady mohly obsahovat nesprávné nebo nepravdivé údaje dle ust. § 42 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních, jelikož převážené zboží vykazovalo znaky motorové nafty. Proto bylo k datu 12. 1. 2012 rozhodnuto o zajištění vybraných výrobků. Následně rozhodlo Celní ředitelství Hradec Králové o propadnutí výše uvedených minerálních olejů. V průběhu odvolacího řízení zahájeného na základě odvolání žalobce proti rozhodnutí propadnutí věci dospěl žalovaný k závěru, že na základě výsledků laboratorního zkoumání odebraných vzorků lze nepochybně konstatovat, že se skutečně jednalo o minerální olej KN 27101999, jak ostatně bylo uvedeno v předložených dokladech. Údaje na dokladu tedy označil za pravdivé. Současně

však dospěl ke zjištění, že daný minerální olej je dopravován bez dokladu uvedeného v ust. § 5 zákona o spotřebních daních. Ztotožnil se tedy s názorem Celního ředitelství, že mělo dojít k propadnutí výše uvedených výrobků, nicméně překvalifikoval důvod, pro který se tak stalo.

Krajský soud posoudil jednotlivé kroky celního ředitelství prioritně z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o spotřebních daních. Dle jeho ust. § 40 zajistí správce daně vybrané výrobky, popřípadě i dopravní prostředek, který je dopravuje, jestliže zjistí, že vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5. Předmětem daně, jak uvádí ust. § 45 odst. 3 dané právní úpravy, jsou také minerální oleje uvedené pod kódy nomenklatury 27101971 27101999 (jak uvádí písm. d) daného ust.). Mezi účastníky řízení přitom není sporu o tom, že daný minerální olej je vybraným výrobkem, a tudíž i předmětem daně ve smyslu daného ustanovení. Povinnost daň přiznat a zaplatit vzniká dle ust. § 45 odst. 4 dané právní úpravy pouze tehdy, jestliže jsou tyto minerální oleje nabízeny k prodeji nebo používány pro pohon motorů, pro výrobu tepla nebo pro výrobu směsí uvedených ust. § 45 odst. 2 k dané právní úpravě.

Na základě laboratorního zkoumání odebraných vzorků dospěl krajský soud ve shodě s názorem žalovaného k závěru, že se v daném případě skutečně jednalo o minerální olej uvedené značky. Je rovněž zřejmé a nepochybné, že tento olej je předmětem spotřební daně. Dále je zřejmé, jak ostatně vyplynulo ze skutkových zjištění projednávané věci, že žalobkyně přepravovala minerální olej bez dokladu uvedeného v § 5. Daný minerální olej je přitom předmětem daně, a to vždy bez ohledu na účel použití. Jako takový tedy musí být na území České republiky dopravován s příslušnými doklady. V této fázi posouzení je totiž nerozhodné, zda danému subjektu vznikne povinnost daň přiznat a zaplatit. Ta totiž vzniká pouze za předpokladu, že minerální olej je určen k použití, nabízen k prodeji nebo používán pro pohon motorů, pro výrobu tepla nebo pro výrobu směsí. Tato situace, jak shodně tvrdí žalobkyně, v daném případě nenastala. Jak vyplynulo ze správního řízení, žalobkyně potřebný doklad v rámci celní kontroly nepředložila. Dle ust. § 5 zákona o spotřebních daních se prokazuje zdanění vybraných výrobků daňovým dokladem, dokladem o prodeji, či dokladem o dopravě. Platí přitom obecná zásada, že vybrané výrobky uvedené do volného oběhu v jiném členském státě a dopravované na daňové území České republiky nebo přes toto území lze pro účely podnikání dopravovat pouze se zjednodušeným dokladem. Krajský soud přisvědčil názoru žalovaného obsaženému v jeho písemném vyjádření k žalobě, dle něhož lze obecně s vybranými výrobky nakládat buď v režimu volného daňového oběhu nebo v režimu podmíněného osvobození od daně. Jestliže tedy ust. § 59 odst. 1 zákona o spotřebních daních vylučuje použití režimu podmíněného osvobození od daně shora zmiňovaného minerálního oleje, je pak nepochybné, že tento olej za dané situace mohl být pouze v režimu volného oběhu. Podmínky pro vyměření daně přitom nebyly zkoumány. Žalobkyně pochybila pouze tím, že porušila svoji evidenční povinnost

stanovenou jí ust. § 5 zákona o spotřebních daních. Přitom bylo v její plné dispozici rozhodnout o tom, jaký typ dokladů ve smyslu zmiňovaného ust. § 5 zákona o spotřebních daních předloží. Otázkou nedodržení evidenční povinnosti specifikované v ust. § 5 a 6 zákona o spotřebních daních se již zabýval, jak ostatně uvádí sám žalovaný, i Nejvyšší správní soud ve své závazné judikatuře. V rozsudku ze dne 3. 3. 2010, čj. 1 Afs 12/2010 uvedl, že „propadnutí výrobků je sankcí za porušení zákona o spotřebních daních. Stát zde trestá vlastníka předmětných výrobků podléhajících spotřební dani především za nedodržení evidenčních povinností specifikovaných v §§ 5, 6 a dalších zákona o spotřebních daních. Od této sankce je však třeba odlišovat samotný vznik povinnosti daň přiznat a zaplatit, ten je totiž na případné sankci za porušení evidenčních povinností zcela nezávislý.“ Krajský soud tedy přisvědčil názoru žalovaného, že daný závěr je příléhavý i na projednávanou věc.

Krajský soud nemohl přisvědčit ani žalobní námitce odkazující na ust. § 116 odst. 1 daňového řádu, dle níž je napadené rozhodnutí vadné, když žalovaný pouze opravil formulační chybu výroku celního ředitelství. K tomu lze konstatovat, jak uvádí ust. § 114 a z až § 116 daňového řádu, že odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Odvolací orgán však není návrhy odvolatele vázán, a to ani v případě, že v odvolání neuplatněné skutečnosti ovlivní rozhodnutí v neprospěch odvolatele. Vyjdou-li při přezkoumávání najevo nesprávnosti nebo nezákonnosti odvolatelem neuplatněné, které však mohou mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání, odvolací orgány je prověří. Dále je nepochybné, že v rámci odvolacího řízení může odvolací orgán provádět dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo odstranění vad řízení. Provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna, kdy ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele. V závěru odvolacího řízení odvolací orgán napadené rozhodnutí změní, zruší nebo odvolání zamítne.

Z napadeného rozhodnutí krajský soud zjistil, že v jeho záhlaví odkázal žalovaný na ust. § 116 odst. 1 daňového řádu a ust. § 101 až 103 dané právní úpravy. Z těchto ustanovení lze dovodit, že žalovaný přistoupil k vydání rozhodnutí, jímž byl ve smyslu dané právní úpravy výrok prvoinstančního rozhodnutí změněn. Dále přesně specifikoval, jakou část prvoinstančního rozhodnutí mění, a následně i změněný výrok odcitoval. Z takto změněného výroku pak vyplynulo, že minerální olej dle ust. § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních propadá pro důvody uvedené v ust. § 42 odst. 1 písm. a/ téhož zákona v souladu s ust. §§ 101 až do 103 daňového řádu. Současně bylo konstatováno, že vlastníkem vybraných výrobků se stává stát dle ust. § 45 odst. 2 zákona o spotřebních daních.

Krajský soud hodnocením napadeného rozhodnutí dospěl k nepochybnému závěru, že bylo vydáno v souladu s příslušnou právní úpravou a z jeho obsahu lze nepochybně vyčíst, že žalovaný rozhodl na základě změny prvoinstančního rozhodnutí o propadnutí věci. Tento postup mu totiž daňový řád svým ust. § 116 odst. 1 umožňuje.

Ze všech shora uvedených důvodů musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovaný byl ve věci úspěšný a soud mu přiznal náhradu nákladů řízení spočívající v cestovním a stravném v celkové výši vyčíslené ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 12. června 2014

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu